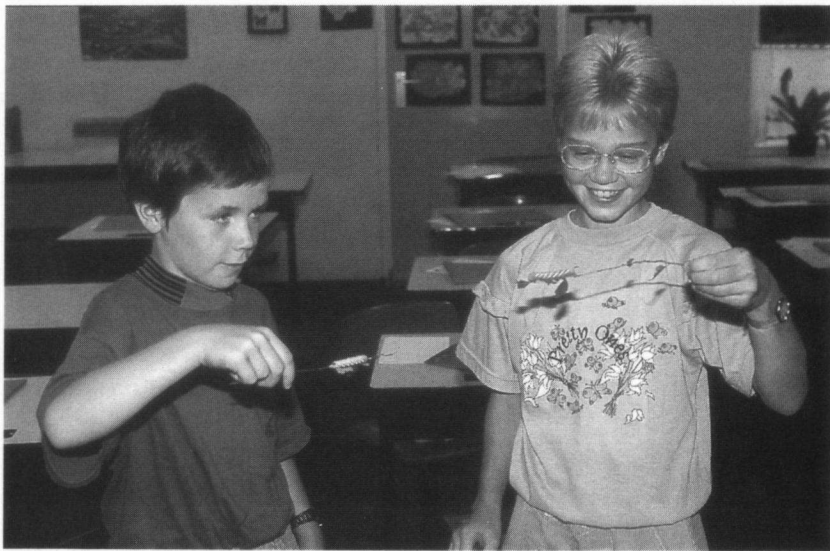


Kinderen ontdekken Ligusterpijlstaarten

Parende ligusterpijlstaarten op je schoolplein ontdekken is bijzonder. Dat ze dan ook nog in de klas eieren gaan leggen waar weer rupsen uit komen maakt het helemaal spannend.

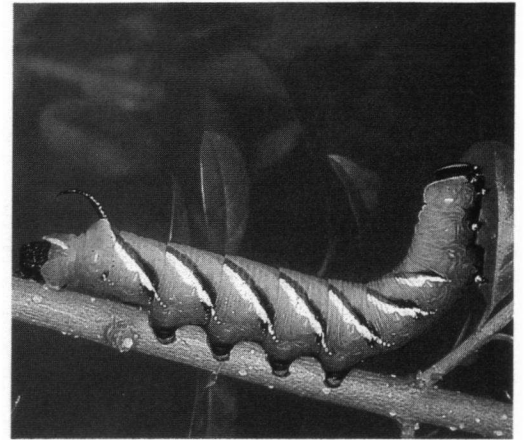
P. van de Waal

Op een zonnige dag in juni waren we in het klaslokaal van groep 7 met wat werkzaamheden bezig toen twee leerlingen - Ton en Martinus - binnenstapten met de mededeling: 'Op het schoolplein liggen twee pijlstaartvlinders op de grond. Ze zijn aan het paren'. Ik gaf de jongens opdracht de vlinders voorzichtig in een bak te zetten en binnen te brengen. Even later kwamen ze er trots mee aan.



*Twee leerlingen van groep 7 met rupsen van de Ligusterpijlstaart.
Foto: P. van de Waal.*

In het afgelopen cursusjaar hadden we al andere vlinders en rupsen gevonden, ook rupsen van pijlstaartvlinders, maar twee pijlstaarten met hun achterlichamen tegen elkaar was wel héél bijzonder. Ton zei: 'Meester, u moet er ligustertakjes bijzetten. Misschien leggen ze eitjes.' Zo gezegd, zo gedaan. De komende dagen werd het spannend. Zouden ze in gevangenschap wel nakomelingen krijgen? Elke morgen voor schooltijd kwamen



*Rups van de Ligusterpijlstaart.
Foto: Frans Hodzelmans.*

Ton, Martinus en Gijsbert even in de bak loeren.

EEN KLEIN BEGIN

De derde dag klonk er een hoerageroep: er lagen eitjes op de blaadjes en op het glas van de bak! Zelfs klonten met eitjes. Wat nu te doen? Eerst werden door een loep de eitjes bestudeerd: witte gelei met een zwart puntje. Ton mocht elke dag wat water in de bak sproeien, in het lokaal was het namelijk erg droog. De spanning steeg: zouden ze uitkomen? Hoe zouden ze er uit zien?

Vier dagen later ontdekte een van de kinderen de rupsen: 'Meester ze zijn uitgekomen. Wat zijn ze klein!' We tilden een rups er uit en zetten hem op zwart papier. Iedereen mocht hem met de loep bekijken. Vooral het pijltje vonden de kinderen prachtig (Een opmerking: 'Kan hij er mee schieten, meester?').

DE VERZORGING

Vooral de drie eerder genoemde jongens kregen nu een drukke tijd. Al die rupsjes verzorgen was een tijdrovend karwei; elke dag verse liguster halen en de uitwerpselen eruit halen. De eerste week groeiden de rupsen niet zo hard. Wel ontdekten de kinderen dat deze groen-gele rupsjes familie van de aapjes leken: lenig en slim. Ze lieten zich soms aan een wit draadje naar beneden zakken. Misschien om zich zo snel te kunnen verplaatsen en nieuwe voedselbronnen te vinden. In boeken was hier echter niets over te vinden. Ondertussen groeiden onze rupsen prima.

Bij een deel van de groep verslaptte ondertussen de interesse voor de rupsen. Het duurt ook allemaal zo lang van ei tot vlinder. Het drietal bleef echter trouw de rupsen verzorgen en bestuderen. Zelfs in de pauzes bleven ze binnen om er insectenboeken op na te slaan.

RUPSEN NIET MET VAKANTIE

De laatste schoolweek brak aan en de zomervakantie was in zicht. Enkele kinderen vroegen of ze thuis een paar rupsen mochten verzorgen en zo werd de kweek van zo'n 40 rupsen verdeeld. Zelf namen we er 20 onder onze hoede. Twee weken later waren het al prachtige dikzakken, groen met zeven wit-roze strepen over de flanken. Voor ze gingen verpoppen konden onze eigen kinderen er nog van genieten: ze zochten voedsel, haal-

den de gestreepte(!) keuteltjes eruit en soms een plukje schimmel. Steeds werd de bak op een wat koele, lichte plek neergezet. Op een dag zag mijn dochter dat er één bruin werd. Later verdween hij onder de grond. Leuk om al die gegraven gangen in de grond te zien. Een klein rupsje zit nog steeds op liguster: die wacht zijn tijd af. En wij ook, want we hopen dat er in het voorjaar van 1993 veel pijlstaartvlinders uit de poppen komen. Dan hebben de kinderen alle vier de stadia gezien en kunnen we misschien opnieuw gaan kweken. Want vlinders kweken en bekijken blijft boeiend: voor jong en oud!!!

Groep 7 Calvijnsschool, Leerdam

